

Գրիգոր Արքեպ. որ շատ տարի Հռոմ ապրեցաւ, շատերու տուաւ, ինչպէս՝ Մինասին որ Պոլիս է, Գասպարին՝ որ Պելիկրատ է, Ստեփան Աստուածատրոյ, որ Հռոմ է, Ստեփան Խաչատուրին՝ որ Լիվոնոյ է, Անտոն Մալապանին՝ որ Պոլիս է: Վերջապէս Վրթանէս Արքեպ. տուաւ Մինասի Գպրանոցի աշակերտին՝ որ Տրանսիլուանիա է, Յովհաննէսին՝ որ Լեմբերգ է, Պաւղոսին՝ որ Պոլիս է... Եւ ես Հռոմ եղած ժամանակս չունէի. երբ Պոլիս գացի (1696) հազիւ 20 հոգի կաթողիկեայ գտայ. Գոմինիկեանց եկեղեցին կաթողիկեայ հաւատքը քարոզեցի, օրէօր աճեցան կաթողիկեայք իբր 300 հոգի: Պատրիարքն, որ էր Մատթէոս Կաթողիկոս (Սոյ, Սարի) որ դեռ նոր մեռաւ ի Հռոմ, որպէս զի հալածանք չըլլայ, հրամայեց որ Հայոց եկեղեցւոյն մէջ քարոզեմ կաթողիկեայ հաւատքը: Ի սկզբան օրն երկու անգամ կը քարոզէի, եւ տղոց քրիստոնէականի դաս կու տայի, յետոյ մի անգամ օրը, եւ Կիրակի օրեր երկու անգամ: Ասով սաստիկ աճեցաւ կաթողիկէութիւնը, որոնց մէջ կային շատ գլխաւորներ, եւ աւելի ուսեալ քահանաներ, որոնք զիս կը պաշտպանէին: Բայց մեծ տրտունջ կար իմ մասիս, թէ վարդապետութեան աստիճան չունենալով, որ Ս. Գրիգորէն հաստատուած էր, վարդապետի գործ կը կատարեմ: Եւ երբ Հռոմէն հրաման եկաւ որ Կաթողիկոսին երթամ (1698ին գնաց Նահապետ Կթղկ.ին) միութեան խնդրոյն համար, Յովսէփ Արքեպիսկոպոս (Քէօլէեան, Նուիրակ Էջմիածնի,